Identifică Deuteronomul 32:18 cuvântul „a zidi” cu cuvântul „a naște”?

Sfântul Atanasie împotriva arienilor

Michalis Mavroforakis

Transcriere dintr-o emisiune a Bisericii din Pireu, din seria de emisiuni: „Ortodoxie și erezie ”, de B' Biblical și colaboratorii săi.

Discursul nr. 284
Discursul nr. 284.

(ANTERIOR // URMĂTOR).

(Prima rostire: 6-4-2003) .

Descărcați-l de pe OODE și în fișier audio MP3.

1. Despre interpretarea greșită a arienilor

2. Despre autenticitatea cuvântului

3. Interpretarea greșită a Deuteronomului

4. Semnificația ordinii în care sunt menționate cuvintele „poio” și „genno”

5. Înfierea umanității în Hristos Isus

6. Cursul invers al „nașterii” și „creării” Fiului

1. Despre interpretarea greșită a arienilor

În emisiunea de astăzi vom trata un alt pasaj folosit (mai rar de data aceasta, desigur) de cei care vor să susțină că Domnul nostru Iisus Hristos nu este Fiul autentic al lui Dumnezeu, ci este o creatură, o creație. În

emisiunile anterioare am văzut în detaliu argumentul arienilor, adepții lui Arie , dar și al contemporanilor care susțin, în mod similar, că Fiul este o creatură, o creație. Am văzut, așadar, argumentul lor, care se baza pe pasajul din Proverbe: „Doamne, fă-mă începutul căilor Lui, ca să pot săvârși lucrările Lui". Am urmărit în detaliu modul în care marele părinte al Bisericii noastre, Sfântul Atanasie, Patriarhul Alexandriei, prezintă argumentele Bisericii noastre în jurul acestui pasaj și în jurul acestei probleme. Am văzut în ce mod, cât de analitic examinează fiecare punct al argumentului ereticilor și cum interpretează acest pasaj pe baza întregului rest al Sfintei Biblii și a tradiției Bisericii noastre. Prin această analiză amplă și foarte detaliată, devine evidentă rătăcirea ereticilor și metoda prin care aceștia distorsionează pasajele Sfintei Biblii pentru a-și atinge scopul, care nu este altul decât falsificarea adevărurilor evanghelice și pervertirea adevărului cu minciuni, erori și, în general, urmând un curs care are multe salturi logice.

Prin urmare, am stabilit (în predicile anterioare) că în pasajul specific pe care l-am menționat, și anume pasajul din cartea Proverbelor: „Domnul m-a zidit la începutul căilor Sale, în lucrările Sale", referirea la verbul „a zidi" se face în raport cu natura umană a Domnului nostru Iisus Hristos și nu cu natura Sa divină, care este pre-veșnică și fără început, așa cum Dumnezeu Tatăl este fără început [*] .

În acest moment, am dori să clarificăm faptul că este un principiu general al argumentelor celor care vor să susțină cu rea-credință că Domnul nostru este o creatură, adică folosesc pasaje care se referă în mod clar la natura umană creată a Domnului nostru Iisus Hristos și le atribuie naturii Sale divine, pre-veșnice și necreate. Domnul nostru, pentru mântuirea noastră, S-a întrupat, a devenit om, adică a luat trup omenesc pentru a o elibera de moarte și păcat și a o învia. Din acest motiv, la un moment dat, El a luat natură creată și s-a făcut om. Prin urmare, toate pasajele care se referă la natura umană, natura creată, nu pot fi confundate cu natura divină, pre-veșnică și necreată a Domnului nostru Iisus Hristos.

2. Despre autenticitatea cuvântului

Prin urmare, creaturile au început să fie create, dar Cuvântul lui Dumnezeu, neavând un început de existență, este rezonabil să nu fi început să existe și nici să fie făcut, ci a existat dintotdeauna. Și lucrările

au un început în a fi făcute, iar începutul precede creațiile, dar Cuvântul, pentru că nu aparține celor făcute (adică celor create), devine mai degrabă Creatorul celor care au un început. Și existența acestor lucruri create care au fost făcute se măsoară prin crearea lor și după un anumit început. Dumnezeu începe să le creeze prin Cuvânt, pentru ca să se știe că ele nu existau înainte de a fi create. Ci, dimpotrivă, Cuvântul are începutul existenței Sale nu în altă parte, ci în Tatăl, Care (și după părerea ereticilor) este fără început. Pentru ca și El să existe fără început în Tatăl, fiind Fiul, adică, și nu o creație a lui Dumnezeu Tatăl.

Astfel, Sfânta Biblie diferențiază cel născut, adică rezultatul și produsul nașterii, de cel creat și dovedește că acest născut, adică cel care a venit din naștere naturală, este un fiu și nu a început de la niciun început, ci a existat veșnic, dintotdeauna. Iar cel creat, deoarece este lucrarea Creatorului, venind din afara Lui, subliniază faptul că a început să fie creat.

Tot așa și Evanghelistul Ioan, când teologhează despre Fiul, pentru că cunoaște diferența dintre cuvinte, nu spune: „la început era" sau „se crede", ci: „la început era Cuvântul", în așa fel încât Fiul născut, adică Fiul natural autentic, este subînțeles prin „era" și nimeni nu ar trebui să creadă că a existat o diferență temporală, ci ar trebui să creadă că Fiul a existat dintotdeauna (a fost) și chiar veșnic. Deși aceste lucruri sunt dovedite a fi așa, Arius și urmașii săi (și cei care susțin ceea ce susține Arius) le susțin chiar și în zilele noastre.

3. Interpretarea greșită a Deuteronomului

Pentru că nu au înțeles ce se spune în Deuteronom, au îndrăznit să fie din nou nelegiuiți pe această temă, spunând că Domnul Iisus Hristos este o poezie sau o creație (adică a fost creat, a devenit). Adică, susțin că „poezia" (creația) și „fiul" („ zămislitul ", produsul nașterii) înseamnă același lucru. Și din aceasta, așadar, se va vedea că sunt ignoranți și nelegiuiți. Căci prima zicere din cartea Deuteronomului (Lev: 32: 6) este aceasta: „ Nu te-a zidit el tatăl tău și nu te-a făcut și nu te-a zidit? " Aceasta va fi și tema centrală în prezentul studiu. Și vă reamintim că vom urmări argumentația folosită împotriva acestor erezii de acel mare părinte al Bisericii noastre, Sfântul Atanasie, în al Doilea său Discurs împotriva arienilor .

Așadar, prima zicală, primul pasaj, spune: „ Nu a fost el Însuși tatăl tău, care te-a format și te-a zidit și te-a zidit? ” Și puțin mai târziu, în aceeași odă, spune: „ L-ai părăsit pe Dumnezeu, care te-a născut, și L-ai respins pe Dumnezeu, care te-a crescut ” (Deuteronom 32:18). Așadar, ereticii susțin că într-un caz se folosesc verbele „a zidi” și „a face”, iar în al doilea caz se folosește participiul verbului „a zămisli”. Așadar, ei concluzionează din nou, așa cum vom vedea mai târziu, făcând un salt logic uriaș, că folosirea acestor verbe este în același scop și ajung la concluzia că aceste verbe au același sens. În consecință, făcând un salt logic, ei spun că Fiul este o creatură sau, cu alte cuvinte, nașterea este identică cu creația. Așadar, acest raționament eronat al ereticilor ne va preocupa în studiul de față și vom vedea cât de eronat este în și din cuvintele marelui Atanasie.

4. Semnificația ordinii în care sunt menționate cuvintele „poio” și „genno”

Înțelesul (ne spune Sfântul Atanasie) acestor ziceri este foarte remarcabil. Adică, el nu a spus mai întâi „zămislit”, ca să nu pară că cuvântul nu diferă de „făcut”, iar ereticii ar găsi o scuză să spună că Moise a spus că Dumnezeu a zis la creație: „Să facem om”, și El Însuși nu a spus mai târziu: „Dumnezeu, născându-te , te-ai părăsit”, pentru că se presupune că cuvintele nu diferă, prin urmare nașterea și poemul sunt aceleași, dar, după „a fost format” și „făcut”, a adăugat mai târziu „zămislit”, ca să fie evident că și Cuvântul are o interpretare. Căci prin „făcut” el înțelege tocmai natura oamenilor, adică faptul că sunt lucrări și creații. Cu „zămislit” din nou, el dezvăluie caritatea lui Dumnezeu, care s-a realizat în oameni după creația lor. Și pentru că oamenii păreau nerecunoscători pentru această caritate, din acest motiv Moise îi mustră și spune: „Mai întâi, Îi răsplătiți aceste lucruri Domnului?” (Îi răsplătiți aceste lucruri Domnului?). Apoi adaugă: „ Nu a fost el tatăl tău, care te-a sădit, te-a întocmit și te-a zidit?” Acesta este pasajul disputat, și anume versetul 6 din capitolul 32 din cartea Deuteronom. Și apoi, din nou, spune: „ Au adus jertfe demonilor și nicidecum lui Dumnezeu, unor dumnezei pe care nu-i cunoscuseră; lucruri noi și recente le-au venit, pe care părinții lor nu-i cunoscuseră. L-ai părăsit pe Dumnezeul care te-a născut și ai fost hrănit de un dumnezeu fals .” Adică, au adus jertfe demonilor și nu lui Dumnezeu, unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau. Unora noi care au

apărut recent, pe care strămoșii lor nu-i cunoșteau. Și L-au părăsit pe Dumnezeul care i-a născut. (Deuteronom 52:32:17,18)

Așadar, Dumnezeu nu numai că i-a creat ca oameni, ci i-a și numit fii, pentru că i-a zămislit. Căci „a zămislit" este, de asemenea, un indicator al „fiului", așa cum spune El prin Profet: „Am născut fii și i-am crescut" (Isaia 1:2). Și, în general, când Scriptura vrea să însemne „fiu", o exprimă nu prin cuvântul „a creat", ci cu siguranță prin cuvântul „născut". Și aceasta pare a fi ceea ce spune Evanghelistul Ioan: „ Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat putere să se facă copii ai lui Dumnezeu, adică celor ce cred în Numele Lui: care nu din sânge, nici din voia firii pământești, nici din voia omului, ci din Dumnezeu s-au născut " (Ioan 1:12,13). Așadar, și aici observația este foarte corectă, că spune „născut" (cu „n", adică a deveni cineva), pentru că ei devin fii nu prin fire, ci prin adopție. Și a spus „născut" pentru că și ei au primit pe deplin numele fiului. Dar oamenii, așa cum spune profetul, L-au respins pe binefăcătorul. (Isaia 1:3). Dar aceasta este dragostea lui Dumnezeu. Adică, pentru cei cărora El este Creatorul, El devine mai târziu prin har și Tată. Și El devine Tată, atunci când oamenii care au fost creați primesc (cum a spus Apostolul), în inimile lor, Duhul Fiului Său, Care strigă: „Ava, Tată!" (Galateni 4/4:6). Și aceștia sunt cei care au acceptat Cuvântul și au primit autoritate de la El să devină copii ai lui Dumnezeu, pentru că în niciun alt mod nu puteau deveni fii, întrucât sunt prin fire creaturi. Și această singură cale este să primească Duhul Fiului natural și real.

Așadar, am spus mai înainte că în pasajele care ne privesc și pe care le examinăm în emisiunea de astăzi din cartea Deuteronom, ordinea în care sunt rostite și plasate verbele este de mare importanță. Adică, nu este menționat mai întâi verbul „a zămisli", ci mai întâi verbele „a face" și „a construi", și apoi, ulterior, verbul „a naște". Și tocmai asta indică aceasta, că noi, oamenii, suntem creații, creații. Dumnezeu l-a făcut pe om. Apoi, din caritate, i-a dat posibilitatea de a deveni fiu prin har. Adică, i-a dat posibilitatea adopției. Și pentru că adopția este reală, de aceea este folosit și verbul „a naște", atât în acest caz specific, cât și în Evanghelia după Ioan, de unde citim pasajul corespunzător.

5. Înfierea umanității în Hristos Isus

Dumnezeu devine Tată, așadar, atunci când oamenii care au fost creați anterior primesc (așa cum a spus Apostolul Pavel) în inimile lor Duhul Fiului Său, „care strigă: Avva, Tată!”. Și aceștia sunt cei care L-au acceptat pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu și au primit autoritatea de la El de a deveni copii ai lui Dumnezeu, primind Duhul Sfânt, adică Duhul Fiului natural și real al lui Dumnezeu. Prin urmare, pentru ca aceasta să se întâmple, „Cuvântul S-a făcut trup” (Ioan 1:14). Adică, pentru a-l face pe om capabil să accepte Divinitatea. Acest sens poate fi învățat și de la Profetul Maleahi, care spune: „Nu ne-a creat Dumnezeu? Nu este un singur Tată al vostru al tuturor?” (Maleahi 2/2:10). Și aici, așadar, din nou a pus pe primul loc cuvântul „făcut”, iar pe al doilea loc cuvântul „Tată”, pentru ca acest Profet să arate și că de la început suntem prin fire creaturi, iar Creatorul nostru este Dumnezeu prin Cuvânt. Mai târziu suntem adoptați, devenim fii și astfel Dumnezeu Creatorul devine și Tatăl nostru. Deci „Tatăl” este propriu Fiului, iar Fiul este propriu Tatălui, nu creaturii. Prin urmare, se dovedește și că noi nu suntem fii prin fire, ci Fiul care este în noi, și că Dumnezeu nu este prin fire Tatăl nostru, ci al Cuvântului care este în noi, prin care și prin care strigăm: „Ava, Tată!”. Și, așa cum aceasta, și Tatăl îi numește fii pe cei pe care îi vede pe Fiul său și spune: „L-a născut”.

Tocmai pentru că „născut” înseamnă Fiul, iar „a face” denotă fapte, de aceea nu ne naștem mai întâi, ci suntem creați. Căci este scris: „Să facem om”, așa cum se spune în mod caracteristic în cartea Genezei 1/a: 26. Mai târziu, primind Harul Duhului Sfânt, se spune acum că suntem „născuți”, adică că ne-am născut. De aceea, Marele Moise, în odă, cea menționată în cartea Deuteronomului și din care sunt luate pasajele controversate pe care le examinăm în emisiunea de astăzi, a spus mai întâi: „a fost creat”, și apoi „născut”, cu sensul corect, astfel încât cei care susțin cu răutate aceste lucruri (și anume ereticii) să nu audă „născut” și să uite natura lor originară, ci să știe că de la început sunt creaturi, iar când se spune că oamenii sunt „născuți” prin har ca fii, ei nu încetează deloc să mai fie creaturi prin fire.

6. Cursul invers al „nașterii” și „creării” Fiului

Așadar, am spus mai înainte că noi, oamenii, suntem deja prin fire și mai întâi „creații” (ființe), iar după caritatea lui Dumnezeu, avem capacitatea de a deveni fii, adică urmași. Faptul că nu este posibil ca cuvintele

„creație” și „naștere” să însemne același lucru, ci că aceste cuvinte diferă în mod evident unul de celălalt prin interpretarea lor, dar și prin natura lor, este dovedit din nou de Însuși Domnul nostru, în pasajul din Proverbe, pe care l-am examinat deja exhaustiv în emisiuni anterioare, și anume pasajul Proverbe 8/7:22, care spune următoarele: „ Domnul m-a zidit la începutul căilor Sale, ca să fac lucrările Sale ”. Când Domnul spune acest pasaj, adaugă apoi: „ înainte de toți munții El m-a zămislit ”, în versetul 25. Dacă Cuvântul ar fi fost prin fire și esență o creație și ar fi existat o diferență între generare, adică rezultatul nașterii din creație, nu ar fi adăugat: „mă zămislește”, ci s-ar fi mulțumit cu „zidește”, întrucât acest cuvânt ar însemna și „zămislit”. Prin urmare, este clar că natura și sensul cuvintelor a zămisli și a construi sunt diferite. Dar acum, când a spus: „ zidește-mă ca începutul căilor Sale în lucrările Sale ”, a adăugat nu simplu: „mă zămislește”, ci cu o legătură prin conjuncția „de”, pentru a defini mai sigur cu aceasta cuvântul „zidește”. Și a spus: „ înaintea tuturor munților mă zămislește ”. Adică, „mă naște”, pronunțat împreună cu „a construit”, creează un anumit sens și arată că „a construit” a fost spus cu un scop, în timp ce „mă zămislește” este plasat înaintea cuvântului „a construit”. (Înseamnă că este plasat temporal înainte de „a creat”), întocmai ca și cum ar fi spus opusul: „Doamne, născ-mă”, și ar fi adăugat: „ înainte de toți munții, născ-mă ”, „născ-mă” ar fi precedat cu siguranță „a naște”, așa că, spunând mai întâi „a zidit” și adăugând: „ înainte de toți munții, născ-mă ”, arată în mod necesar că „a naște” precede „a zidit” și, într-adevăr, spunând: „înainte de toți munții, născ-mă”, vrea să spună că Sinele Său este diferit de „totul”, deoarece a arătat în versetele anterioare că, în ceea ce privește creațiile, nimic nu a fost făcut înainte de altul, ci, în același timp, toți „zămisliții” (cu „n”), adică cei care au fost creați, au fost constituiți printr-una și aceeași poruncă.

Din acest motiv, așadar, lucrurile menționate despre „el a zidit” nu sunt aceleași cu cele menționate despre „m-am născut”, ci în „el a zidit” se menționează „începutul căilor”, iar în „m-am născut” nu a spus „m-am născut primul”, ci „m-am născut înainte de toate lucrurile”. Și cel care există „înainte de toate lucrurile” nu este începutul tuturor lucrurilor, ci este diferit de „toate”. Dacă este diferit de „toate” (printre care se înțelege și „începutul tuturor lucrurilor”), este evident că este diferit de creații, de toate creațiile. Și este evident dovedit că, din moment ce Cuvântul este diferit de toate și există înainte de toate, el este zidit mai târziu ca „începutul căilor” în fapte (adică în numele faptelor), pentru întrupare. Așadar, așa cum a spus Apostolul, „El este începutul, Cel întâi născut din morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă preeminența”, adică El este

Începutul, Cel întâi născut din morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă preeminența. (Coloseni 1:18). Întrucât există o asemenea diferență între „creat” și „zămislit” și între „începutul căilor” și „înainte de toate lucrurile”, iar Dumnezeu este Creatorul oamenilor, așa cum s-a spus, El devine mai târziu Tată datorită Fiului și Cuvântului Său, care locuiește în ei, adică în oamenii care L-au primit.

În ceea ce privește Cuvântul, se întâmplă contrariul. Adică, în timp ce Dumnezeu este prin fire Tatăl Său, El devine ulterior Creatorul și Făcătorul Său, atunci când Cuvântul îmbracă trupul creat și făcut și devine om. Așa cum oamenii, primind Duhul Fiului, devin copii prin El, tot așa Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când S-a îmbrăcat și El în trupul oamenilor, se spune că este creat și făcut. Prin urmare, dacă suntem prin fire fii, este evident că El este și el prin fire o creație și o creație. Dacă nu devenim fii prin adopție și prin har, este evident că și Cuvântul, pentru că S-a făcut om prin Harul care ne-a fost dat, a spus: „Doamne, creează-mă”. Apoi, pentru că fiind îmbrăcat cu cele create, a devenit asemenea nouă în trup, din acest motiv a fost pe bună dreptate numit fratele nostru și întâiul nostru născut. Deși a devenit om după noi și fratele nostru, prin asemănarea trupului, totuși și prin aceasta este numit (și este) întâiul nostru născut, pentru că atunci când toți oamenii au fost distruși din cauza fărădelegii lui Adam, trupul său a fost mai întâi mântuit și eliberat, pentru că era trupul acestui Cuvânt. Și astfel, acum noi, fiind una, suntem mântuiți, asemenea acelui trup. Adică, trupul Domnului nostru Isus Hristos. Prin acesta, așadar, El devine Domnul și călăuza noastră către Împărăția Cerurilor și către Tatăl Său, căci El spune: „Eu sunt Calea” (Ioan 14:6) și „Ușa” (Ioan 10:7). Și că „toți trebuie să intre prin Mine”.

De aceea, El este numit și „întâiul născut din morți”. Nu pentru că a murit primul dintre noi (căci noi muriserăm înainte). Ci pentru că a luat asupra Sa moartea pentru noi și a abolit-o, El a fost primul care a înviat ca om și Și-a înviat trupul pentru noi. Așadar, pentru că a înviat, și noi, după El și datorită El, vom învia din morți.

Așadar, aceste lucruri foarte importante pe care ni le spune Sfântul Atanasie trebuie avute în minte atunci când citim pasajele specifice din cartea Deuteronomului, care ne-au ocupat în emisiunea de astăzi, dar și în general toate pasajele care se referă la natura Divină, dar și la cea umană a Domnului nostru Iisus Hristos. Prin urmare, este de mare importanță pentru interpretarea corectă a acestor pasaje, ordinea în care sunt rostite cuvintele menționate, iar în acest caz ordinea este ca pentru noi, oamenii,

mai întâi cuvintele „a construi” și „a face”, iar apoi cuvântul „a naște”. În cazul Domnului nostru Iisus Hristos, se întâmplă exact opusul. Adică, mai întâi El se naște fără de vreme și veșnic din Dumnezeu Tatăl, și apoi se zidește trupul, trupul uman pe care L-a primit pentru a ne conduce la mântuire. Pentru noi, oamenii, Dumnezeu este mai întâi Creator și Făcător și apoi Tată. Pentru Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, Dumnezeu este mai întâi Tată, pentru că este prin fire Fiul și Cuvântul și Înțelepciunea Sa, iar apoi, în timp, devine și Creator și Făcător, pentru că Și-a făcut trupul asemenea cu al nostru, pentru ca prin el să biruiască păcatul și moartea, să ne învie și să ne conducă la Tatăl.

Prin urmare, trebuie să avem aceste lucruri în minte și să le cunoaștem în fiecare caz atunci când întâlnim argumente false similare din partea ereticilor și, în acest fel, să recitim și să înțelegem Scripturile.

[*] Notă din OODE: Sfântul Atanasie respinge argumentele arienilor, tratând doar una dintre aplicațiile acestui pasaj din Proverbe referitoare la Înțelepciunea lui Dumnezeu (cea profetică), care se aplică naturii umane create a Domnului Iisus Hristos. Totuși, așa cum am arătat în detaliu în alte articole, acest pasaj nu îi ajută pe arieni, nici măcar dacă îl interpretăm cu cealaltă aplicație a sa, referitoare la natura divină a Domnului, deoarece cuvântul folosit în ebraică este ambiguu, astfel încât, în ceea ce privește natura divină a lui Hristos, pe baza contextului pasajului, acesta poate însemna doar „dobândire”, în timp ce în ceea ce privește natura Sa umană, poate însemna într-adevăr „creație” (așa cum analizează Sfântul Atanasie), dar numai profetic, referitoare la viitoarea întrupare a lui Hristos.

Transcriere de N. M.